

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa Gminy Miasto S.

przeciwko J. S.

o zapłatę,

oraz z powództwa wzajemnego J. S.

przeciwko Gminie Miasto S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki - pozwanej wzajemnej

oraz skargi kasacyjnej pozwanego - powoda wzajemnego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1. Przyjmuje do rozpoznania skargę kasacyjną Gminy Miasta S.

2. Odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej J. S. i zasądza od niego na rzecz Gminy Miasta S. 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanego - powoda wzajemnego J.K.S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 grudnia 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że Sąd Apelacyjny ustalił wartość poniesionych nakładów na kwotę 878.809,46 zł, pomijając w obliczeniach nakłady poczynione na piwnicę zamykającą się w kwocie 224.279 zł.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Argumentacja zawarta we wniosku stanowi polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Apelacyjny, co jest niedopuszczalne na tym etapie postępowania (art. 398³ § 3 k.p.c.). Dokonując oceny nakładów, Sąd Apelacyjny oparł się na opinii biegłej z zakresu budownictwa, która wskazała, że wartość nieruchomości według stanu i cen z dnia 16 czerwca 2010 r. odpowiadała kwocie 805,944 zł (t. VII, k. 1282). Biegła nie uwzględniła nakładów na pomieszczenie piwnicy o powierzchni użytkowej 80 m², które wykonano niezgodnie z projektem (t. VII, k. 1362). Sąd I instancji uwzględnił jednak wartość nakładów dokonanych na to pomieszczenie, wskazując że zwiększa ono wartość nieruchomości o około 224.279 zł. Z kolei Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu Okręgowego i przyjął za podstawę rozstrzygnięcia kwotę wyliczoną przez biegłą (t. VII, k. 1282).

Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ocena wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłego należy do sądu rozpoznającego sprawę (art. 233 § 1 k.p.c.) i nie mieści się w ramach kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 125/13, nie publ.).

W konkluzji należy stwierdzić, że powołana we wniosku przesłanka nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przysądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda - pozwanego wzajemnego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).